

HET WELKOM SCHANDAAL

DOOR P. H. RITTER Jr.

I

HET kleine, een beetje trieste verhaal dat ik u doe, speelt in de stad Loftinge. Het is een afwezige stad in een afwezig land. — Een stad op een heel andere wijze provinciaal dan andere plaatsen die ver van de bezige stedengemeenschap gelegen zijn van het midden des lands. Want deze plaats ontbeert den band met het continent. Zij ligt op een eiland tusschen stroomen en zanden, achter zeeën en horizonden, ze is bereikbaar alleen over het water, waar anachronistische stoombooten en ponten, die niet bij machte zijn om auto's van groot kaliber te dragen haar aandoen, en als twee maal in de week de groote boot verschijnt van Antwerpen of van Rotterdam, dan loopt heel de stad op de kade te hoop om deze gebeurtenis. Er klotsen dan kleine klompen op de klinkers, geweldige paarden staan te stampen voor kleurige karren, een enkele gammele auto-bus tracht met een eindelooze reeks van schorre geluiden in beweging te komen tusschen de stoet gehuifde deerns met kersfrissche gezichten achter de gouden hangijzers, en langs de boeren en de visschers met de handen in de zakken en de pijpen in den mond. Over de zwiepende aanleg-plank stijgen dan de reizigers uit de diepte den hoogen wal op, onwennig en spillebeenig, kleine figuren als van een knipplaat, met het blauwe licht om zich heen van den hemel, hier blauwer dan elders, omdat hij, eer hij het stadje zette in den luister van zijn licht, open geweest was over vele zeeën, puur was daar hij zich alleen in klaarten gespiegeld had.

Wanneer de boot dan was weggevaren in de oneindigheid terug waaruit zij gekomen was, en de reizigers waren opgebracht naar het bondshotel of weggedragen in de bak van de auto-bus, die een rumoer maakte door het stille stadje heen, als een donderende piano met kapotte snaren, in een groote leege zaal, — dan keerde Loftinge tot zijn voornamen, praalzieken staat terug — want er waren de booten en er waren de boeren, die de stad wat werkelijk leven brachten met hun markten, maar dat alles bezette maar eenige uren in de week, de uren, die de bevolking noodig had om haar bestaan te rekken, waarin Loftinge afdaalde tot de zakelijkheid, die nu eenmaal noodwendig was. Echter was het hier eigenlijk lichtelijk door gecompromitteerd, want het ware leven van Loftinge was zijn verlorenheid in zijn verdwenen verleden van stemgerechtigde stad, dat het kon ophouden, omdat er de zee was tusschen hem en het heden; het ware leven van Loftinge was zijn hoovaardij, was niet het kleine bezig zijn met de bedrijven die overeenkwamen met zijn luttele beteekenis, maar het groote en zich